

Szakál Gábor operaénekes verse
A. Nagy Lászlóhoz

KÉRDÉS ÉS ÜZENET

Lacikám, árudd el, mit csináltok...?!
Van-e még nagyobb magyar átok
mint a széthúzás s a vak gyűlölet?
Na jó... az vesse az első követ rátok,
ki még nem gyűlölt embert soha,
kinek sorsa lett a nagypolitika...,
de, hogy éppen ti, „józsefállítások”
lennétek ily ostobán kevélyek és vakok?!
Az nem lehet, hogy ne tudjátok,
miként működik az „oszd meg és uralkodj...” –
RAJTATOK,
hogy ki teszi ezt mivelünk és miért...?!
Hogy „Dunának, Oltnak” – Bodrognak, Garamnak,
ma is „egy a hangja, morajos, halk” –
CSALÓDOTT – „hang”,
s a KÁRPÁT-MEDENCÉBEN
„jaj annak, aki nem” – gazdag –
„és nem bitang”!!

Hát igen, mi „józsefállítások”
akkor egyet akartunk,
gondoltunk és tettük is, mi kellett,
majd titkon reméltük és hittük nagyon,
hogy lesz „világszabadság”
és jött is a „bársonyos forradalom”
(forradalom? és bársonyos?
vagy leginkább „alattomos”)
s mi immár húsz éve nyeldesünk nagyokat
és mondjuk egyszerre képletesen:
„Akasszátok fel a” - kiskirályokat!!!

Lacikám, árudd el, mit akartok?
Mert eddig mi úgy gondoltuk –
Miklóssal egyetemben,
hogy csupán Brüsszel, Strasbourg,
Párizs és Washington nem érti,
mit jelent Európában magyarnak lenni,
s megmaradni...

Tudod jól, mi akkor is szabadok voltunk,
mint a madár,
hittünk naivan és gondolhattuk, amit akartunk...
de most már?!
a gondolat is veszélyt jelent néha –
s az ideálok?

megölte őket a pénz illata,
elmosta ügyünket Mammon, a mostoha...

Naivak voltunk, való igaz,
Duray, Grendel, Nagy Laci és Szakál,
hol volt még akkor Csáky és Bugár...?
Jöttek ők, a kitört szabadság után,
élvezni a mámort, a pozíciót,
egyre feledvén s feladván a revolúciót.

Lacikám, árudd el, hogyan gondoljátok?
Meddig terjed HÁZATOK s HAZÁTOK,
hol van az ITTHON és az OTTHON,
hisz most már ti is jól tudhatjátok,
hogy nem Trianon, sem a „dekrétumok”
sem pedig a „három tenger mosta...”
– a sok fájó nosztalgia –
ma a legnagyobb baj minálunk,
mert december ötödikén, megméretett –
de hittél reméljük, nem pecsételődött
meg – sorsunk, megdöbbenünk és imádkozva
egy közös sír felé fordultunk,
mert a szabadság lánnglelke,
nem ilyen napról álmodott,
ez övön aluli volt...

még most is fáj nagyon,
magyar a magyarnak lett akkor farkasa – bizony,
kitagadott bennünket a HAZA, a HON,
találkozik-e még valaha a NEMZETBEN rokon,
fogunk-e még „összefogni”, akarni,
tenni együtt „merészet és nagyot”
MI JÓ MAGYAROK és JOBBIK MAGYAROK ???!

Lacikám, mondd, mit tettetek?
„Egységben az erő” – feledtétetek volna?!
Egyesültetek, hogy aztán elváljatok
– ez ostoba dolog –
gyengítve a bizalmat, a hitet,
megosztván egy jobb sorsra érdemes,
dolgos, becsületes népet...!
Jól jegyeztétek meg,
ez a frigy soha nem lehet rossz,
mert a nép ítél, és nem a GONOSZ,
ez KORPARANCS, hogy szót értsetek!
Nem elég, hogy „a dudva, a muhar
a gaz lehúz, altat, befed”....?!
„Úgy vigyázzatok”, mert a történet végén
„pusztíthat e láng rajtatok”
és a nagy árat majd ti fizetitek meg,
mint hitelüket vesztett pártütő rendek,
de a legnagyobb vesztes mindig
a nép marad, ne feledjétek!